

A Kúria a dr. Szekér Gyula ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kiss Orsolya ügyvéd által képviselt alperes ellen versenytilalmi megállapodás ellenértékének megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 32.M.5916/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 49.Mf.637.819/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. október 10. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 49.Mf.637.819/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 30.000 (harmincezer) forint és 8.100 (nyolcezer-egyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 183.000 (egyszáznyolcvanháromezer) forint fellebbezési eljárási illetéket. A felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes viseli.

I n d o k o l á s :

A felek között 2001. január 1-jétől 2008. augusztus 29-éig állt fenn munkaviszony. A felperes a keresetében a munkaszerződés a) pontja alapján 3.050.000 forint versenytilalmi díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 32.M.5916/2008/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára 180.500 forint áfát is tartalmazó perköltség, az állam javára 180.000 forint eljárási illeték megfizetésére. A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a munkaszerződés a) pontjában a munkavállaló vállalta, hogy a felperessel fennálló munkaszerződése alatt és az azt követő három éven belül sem személyesen, sem közvetve az I. integrált nyugdíjpénztár információs rendszeren kívüli nyugdíjpénztár adminisztrációs szoftver fejlesztésében, üzemeltetésében nem vesz részt. A versenytilalmi díj ellenértékét a felek sem a munkaszerződés megkötésekor, sem azt követően nem határozták meg. A munkáltató a keresetét arra alapította, hogy 2004-ben szóbeli megállapodást kötött a munkavállalókkal, miszerint a munkabér címén történő kifizetések magukban foglalják a személyi alapbért és a versenytilalmi megállapodás szerinti ellenértéket is. A munkavállaló a felmondásakor közölte a munkáltatóval, hogy a versenytársánál, a C.S.I. Kft-nél helyezkedik el. Ezzel megsértette a versenytilalmi megállapodást, ezért köteles a 2004. január 1-jétől részére kifizetett versenytilalmi díjat megtéríteni. Az alperes a kereset jogalapját és összegszerűségét is vitatta, mert hivatkozása szerint a munkaszerződésben szereplő versenytilalmi megállapodás az Mt. 3. § (5) és (6) bekezdésébe ütközik, mivel nem állapodtak meg sem az ellenértékben, sem a korlátozás földrajzi terjedelmében, továbbá nem kapott a felperestől versenytilalmi díjat. Tagadta, hogy a felperes által hivatkozott konkurens cégnél

elhelyezkedett volna, illetve egyéb, a versenytilalmi megállapodásban tiltott tevékenységet végzett volna. A munkaügyi bíróság a munkaszerződés megkötésekor hatályos Mt. 3. § (3) és (4) bekezdésére utalással kifejtette, hogy versenytilalom kikötésére a felek megállapodása alapján van lehetőség, amelynek kötelező tartalma a versenytilalom fejében járó megfelelő ellenérték. Ilyet a munkaszerződés a) pontja nem tartalmaz, a perben pedig a munkáltató nem tudta bizonyítani, hogy később a felek megállapodása ezt meghatározta volna, és azt sem, hogy versenytilalmi tevékenységet folytatott volna az alperes, továbbá hogy a felperes versenytilalmi díj jogcímén fizetett volna az alperes részére 3.050.000 forintot. A munkaügyi bíróság ítéletében rögzítette, hogy miután a felperes tisztában volt azzal, hogy őt terheli a bizonyítás arra vonatkozóan, hogy versenytilalmi díjat fizetett az alperesnek, az erre vonatkozó kioktatást mellőzte. A munkaügyi bíróság elutasította a felperes tanúbizonyítási indítványát, mert ezzel csak az egyes tanúkkal létrejött szóbeli megállapodást tudta volna bizonyítani, de azt, hogy ez az alperessel is létrejött, nem. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 49.Mf.637.819/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – az illetékre vonatkozó rendelkezés kivételével – helybenhagyta. A felperest terhelő le nem rótt kereseti illeték összegét 183.000 forintra felemelte. Kötelezte a felperest az alperes javára 95.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen rögzítette, és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése és érdemi döntése is. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy az Mt. 3. § (3) és (4) bekezdésben foglaltak ellenére a munkaszerződés a) pontjában rögzített versenytilalmi megállapodás ellenértéket nem tartalmazott. A perben a felperesnek kellett volna a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján bizonyítania azon állítását, hogy az alperessel „közölte a 2004. január 1-jétől bevezetésre került versenytilalmi díj tényét”, illetőleg erről szóban megállapodtak, és az alperesnek ezen időponttól kezdődően havonta versenytilalmi díj címén teljesítettek kifizetést. Az általa felajánlott tanúbizonyítást az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte, mivel az kizárólag a más munkavállalókkal kötött szóbeli megállapodás tartalmának igazolására szolgálhatott volna. A felperes azt sem bizonyította, hogy az alperes részére havonta versenytilalmi díjat fizetett, mert a becsatolt bérkimutatások ennek alátámasztására alkalmatlanok, azokon ugyanis csak munkabér címén történő teljesítés szerepel, akárcsak a 2007. évi SZJA bevalláshoz kiadott igazoláson. A felperes tehát nem bizonyította, hogy érvényesen létrejött az alperessel a versenytilalmi megállapodás. A munkáltató ezen túlmenően nem bizonyította, sőt még csak nem is állította tényyszerűen, hogy a munkaviszony megszűnését követően a munkavállaló a munkaszerződésben foglalt tilalmat megszegte. A felperes iratellenesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt

tájékoztatási kötelezettségének. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a Pp. 2. § (1) bekezdés, 3. § (3) bekezdés, 163. § (1) bekezdés, 164. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés megsértésére hivatkozott. A felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait - részben saját döntésével ellentétesen - elutasította, és ezzel megfosztotta a bizonyítás lehetőségétől. A versenytilalmi díj fizetésére vonatkozó szóbeli megállapodás létrejöttére kívánta ugyanis a tanúbizonyítást foganatosítani. A munkaügyi bíróság kötelezésére előállított tanúk meghallgatását azonban mellőzték. Az elsőfokú bíróság érdemi bizonyítást nem vett fel, mert kizárólag a felperesi ügyvezetőt és az alperest hallgatta meg az eljárásban. A tanúk nyilatkozatából ugyanakkor következtetni lehetett volna a felperes szándékára, illetve a velük kötött megállapodás körülményei tisztázhatók lettek volna, és nyilatkozni is tudtak volna az alperessel kötött szerződésre vonatkozóan is. Az elsőfokú bíróság indokolás nélkül utasította el a bizonyítási indítványai teljesítését. Alaptalanul utasították el továbbá a konkurens cégek megkeresésére tett indítványát is. Törvénysértő mulasztása téves ténymegállapodásokat eredményezett, és ebből következően téves érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság iratellenesen, az elsőfokú ítélet 5. oldal második bekezdésébe ütközően állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem mellőzte kioktatási kötelezettségét.

A felülvizsgálati kérelmében kérte figyelembe venni a fellebbezésében előadottakat is.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A munkaviszony létesítésekor a munkaszerződés a) pontjában foglalt versenytilalom kikötésekor a felek annak ellenértékében nem állapodtak meg. A felperest terhelte azon állításának bizonyítása, hogy szóban megegyezett az alperessel abban, hogy 2004. január 1-jétől a munkabérbe foglaltan versenytilalom ellentételezésére díjat fizet az alperes részére. A felperes azonban ezen díj meghatározásának módjára, összegére nézve sem tett konkrét tényelőadást. Ezért az eljáró bíróságok az Mt. 3. § (3) és (4) bekezdése helytálló értelmezésével vonták le azon következtetésüket, hogy a felek között a versenytilalom fejében járó megfelelő ellenérték összegében való megállapodás hiányában nem jött létre érvényesen a versenytilalmi megállapodás, hiszen az ahhoz szükséges egyik tartalmi elem felek általi meghatározása elmaradt.

A versenytilalmi megállapodás létrejöttének elmaradására tekintettel szükségtelen volt bizonyítás lefolytatása a megállapodás felperes általi teljesítése, illetve az alperes általi

megszegése körében. A felperes iratellenesen hivatkozott a bíróság Pp. 3. § (3) bekezdésben foglalt tájékoztatási kötelezettsége elmulasztására, mert a jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ezen kötelezettségének eleget tett (2009. július 7-ei, 2009. október 20-ai, és 2010. március 16-ai tárgyalási jegyzőkönyv), függetlenül attól, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében valóban megállapította, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy a versenytilalmi díj kifizetésének bizonyítása őt terheli. A felperes azon hivatkozása is iratellenes, hogy a bizonyítási indítványai elutasítását a bíróságok nem indokolták meg (elsőfokú ítélet 5. oldal, 2. bekezdés, másodfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdés). A Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében az eljáró bíróság a felek bizonyítási indítványához, illetve a bizonyítást elrendelő határozatához nincs kötve, és mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha ez a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem járt el jogszabálysértően, amikor az előállított tanúk meghallgatását az általa az ítéletében kifejtettek szerint mint szükségtelent mellőzte. Az első-, mind a másodfokú bíróság helyes jogkövetkeztetése szerint a versenytilalmi megállapodás a díj meghatározása hiányában érvényesen nem jött létre, ezért elhelyezkedési tilalom az alperest nem terhelhette, így az eljáró bíróságok jogszerűen mellőzték az e körben felajánlott felperesi bizonyítási indítványok teljesítését [Pp. 3. § (4) bekezdés]. Alaptalan azon felperesi állítás is, hogy az elsőfokú bíróság érdemi bizonyítást nem folytatott le. A feleket meghallgatta, és a felperes által becsatolt okiratokat értékelve állapította meg, hogy azok nem támasztják alá a felperes versenytilalmi díj jogcímen történő kifizetésre vonatkozó állítását. A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem, ezért abban pontosan meg kell jelölni a jogszabálysértést és annak indokait. Ebből következően nem felel meg a törvénynek a korábbi beadványokra, például a fellebbezésre történő utalás. Ezért a Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmének csak azon részeit bírálhatta el, amelyek a törvénynek megfelelnek [Pp. 2072. § (2) bekezdés, BH.1995.99.2.], vagyis a fellebbezésben előadott, a felülvizsgálati kérelemben ki nem fejtett érvelést nem vonhatta a vizsgálódási körébe.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján. A pervesztes felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés alapján a felülvizsgálati eljárási illetéket viselni tartozik, de azt teljes mértékben, helyes összegben 183.000 forint összegben a felülvizsgálati kérelmén lerőta. Hivatalból észlelte a Kúria, hogy az eredménytelenül fellebbező felperest terhelő fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság elmulasztotta

a rendelkezést, így a Kúria ítéletében ezt pótolta [Pp. 253. § (3) bekezdés].

Budapest, 2012. október 10.

***Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó
bíró, Dr. Gál Attila s.k. bíró***

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő